

KasLui

Juanito reed van school naar huis tussen twee muren van plastic door. Hij woonde met zijn ouders en drie zusjes in een plastic dorp aan de rand van een plastic zee. Na drie keer links en twee keer rechts af slaan kwam hun plastic huis in zicht. Langs de smalle, stoffige zandweg stonden rommelige stapels oranje en groene kratten waar paprika's of komkommers in hadden gezeten. Hij gooide zijn fiets, een kruising tussen een mountainbike en een kinderfiets, tegen de plastic muur van hun huis, dat een weinig meegaf maar sterk genoeg was om niet kapot te gaan. Nog niet, want het stuur had al een soort holling in het plastic gedrukt. Hij schoof de gegalvaniseerd ijzeren deur, in schril contrast met de plastic muren links en rechts, moeizaam open. De rails was onder en boven op twee houten balken bevestigd en het hout werkte in de zon, soms ging de deur alleen met geweld open. De jongen stapte over de drempel, binnen was het minstens vier graden warmer. Met zijn volle gewicht gooide hij de deur weer dicht wat een geweldige klap veroorzaakte en het plastic aan weerszijden deed klapperen. Hij droeg een grote maat trainingsbroek van moderne glanzende stof, dat als een snoer om zijn benen en billen zat, met daarboven een dito jack tot zijn kin toe dichtgeritst waarin zich duidelijk twee borsten aftekende en daaronder een paar dikke vetrollen. Tussen de manshoge paprikaplanten door slenterde hij over het hoofdpad naar het achterste deel in de kas. Daar was met grijze betonblokken een muur gebouwd, een gat in het midden met een kleurig wollen gordijn ervoor diende als deur.

Hij schopte zijn 'cruise schepen' van gymschoenen uit en stapte in een paar wollen slippers. Binnen stond zijn moeder te roeren in een pan op het fornuis naast een geïmproviseerd aanrecht. Hier was het nog eens twee graden warmer, het begon tegen de 27 graden te lopen en dan was het nog maar januari. In de zomer wilde het met gemak 50 graden worden in de kas. In het midden van de ruimte stond een tafel met een uitgebeten gebloemd zeil, er omheen zes plastic stoelen. Een doorgezakte driezits bank in de linker hoek, een grootbeeld TV op een

lompe houten kast stond keihard aan. Links en rechts daarvan hingen twee verschoten gordijnen waarachter de slaapvertrekken waren.

Juanito groette zijn moeder niet, maar liep meteen door naar de kast waar hij een zak chips uithaalde. 'Vreet je niet vol, we gaan zo eten,' schreeuwde z'n moeder op kijverige toon. Juanito regeerde niet, want ze zei altijd hetzelfde. Uit de spik-splinternieuwe koelvries-combinatie, pakte hij een twee liter fles cola en schonk een glas voor zichzelf in. Hij schakelde de TV, die op een kookprogramma stond naar het tekenfilmnet en liet zich in de bank zakken. Chips etend, cola slurpend en onafgebroken naar het beeldscherm starend. Die middag was er geen school meer en hij zou niet meer van houding veranderen.

De familie Pastor woonde nu vier jaar in de plastik kas. Vroeger werkte Juan voor andere groentetelers, hij maakte lange dagen van meer dan tien uur, hij verdiende toen net genoeg om de huur te kunnen betalen. Na zijn vaders overlijden kwam zijn moeder inwonen en ging Ana ook in de kassen werken, terwijl oma voor hun vier kinderen zorgde. Vijf jaar geleden was zijn moeder plotseling overleden en had hij een oude sok met 1 miljoen peseta's tussen haar kleren gevonden. Het was geen fortuin maar met hulp van de bank had hij dit landje van 1500 m² kunnen kopen om er deze plastik kas op te zetten. Hij werkte nu dag en nacht samen met vrouw en de drie dochters. Juan was een magere tanige man met geweldige oren, neus en handen. Z'n donkere ogen lagen diep in de met blauwe wallen omringde kassen. Hij waste en scheerde zich niet iedere dag.

Ana was op haar achttiende met hem getrouwd, ze kwamen uit het zelfde bergdorp. Toen Maria een jaar later werd geboren moesten ze naar de kust verhuizen waar meer geld te verdienen was. Ana was vroeger een mooie meid geweest, maar na de geboorte van de kinderen was ze nooit meer op haar oude gewicht gekomen, integendeel ze bleef maar uitdeien en was wel vier keer zo zwaar. Toch bewoog ze zich soepel tussen de kwetsbare paprikaplanten door en plukte met gemak een paar kratten vol.

Ze probeerde zich behoorlijk te verzorgen, wat niet altijd meeviel. Juan had een soort van douche gemaakt aan het grote waterbassin, ze had er een plastik gordijn met zeemeerminnen om heen gehangen. Het koude douchewater werd opgevangen in een teil waar je in moest gaan staan, zodat het weer gebruikt kon worden om kleren in te wassen, want water was hun grootste gebrek. Op zaterdag ging ze naar de kapper en lakte haar nagels voor het bezoek aan haar ouders op zondag. Ze zou graag nieuwe tanden hebben, als ze naar zichzelf grijnsde in het verweerde spiegeltje dat aan een ijzerdraadje boven de wastobbe bungelde, ergerde ze zich aan de gaten in haar gebit. Op een nacht waren er spontaan drie tanden uitgevallen, ze was bijna gestikt in de snijtand die in haar keel was gezakt. Ook haar haar viel uit, ze droeg het nu kort en verfde het rood, maar ooit was het vol, dik en glanzend zwart. Ze had dagelijks dikke plukken in de borstel en ze zag haar hoofdhuid schemeren. Emilia had het ook, hun tweede dochter van 14 jaar. Dikke vlokken had ze soms in de hand, als ze door het haar streek.

Een reclameblok over parfums, horloges, auto's en kant-en-klaar maaltijden schalde de tv uit, toen Rosa en Emilia binnen kwamen. Rosa van 12 hielp al volop mee met plukken, meestal meteen na schooltijd. Ze leek het meeste op haar moeder, maar had al niets meer van die bekoorlijke schoonheid die zij op haar twaalfde bezat. Ze was niet zo dik als Juanito, maar ontegenzeggelijk té dik. Haar gezichtje was rood en gezwollen en aan de haargrens zaten exceemachtige korsten. Maria, de oudste van 16 jaar had veel meer de bouw van haar vader, langer en slanker en met dezelfde grote neus. Maar met de blauwe onschuldige ogen van moeder Ana. Emilia was een mengelmoes, een vrolijke dondersteen die Juanito graag plaagde. Ze probeerde een chippie van hem te pikken, meteen schreeuwde hij moord en brand en zocht bescherming bij zijn moeder, die haar wegstuurde en hem, "verwend nest" toebeet. Emilia verdween achter het rechter gordijn waar de drie bedden van de meisjes stonden met kastjes ertussen. Op een stoel lag een stapel kleren die ze maar ging opvouwen. Het was er donker en er hing een zware lucht van slaap wegens gebrek aan ventilatie. Ze moest altijd een beetje kokhalzen als ze er binnen ging.

Vader, Juan kwam binnen en de grote pan met stoofschotel werd op tafel gezet. Maria kletterde wat borden en bestek op tafel en Rosa schepte de zes borden vol met de brei van bonen, paprika's en vette stukken spek en bloedworst. Het was zelf gemaakte worst van hun eigen varken. Het beest werd vetgemest in een klein hokje aan de achterkant van de kas en rond kerstmis geslacht. Ana's vader en moeder en haar broer met zijn vrouw en twee kinderen kwamen uit het dorp in de bergen om te helpen met het slachten.

[10 kilo uien geschild en gekookt staan klaar in plastik teilen, samen met de specerijen. Paprikapoeder, peper, peterselie, knoflook, kaneel en kruidnagelen, amandelen worden met olie vermengd en fijngestampt in een vijzel. Zodra het varken door de mannen wordt geslacht: dat betekent met een dolkachtig mes net zol lang in de hartstreek gestoken wordt tot het varken dood blijft, scheren ze het beest. Die fatale doodsteek toedienen is niet zo makkelijk. Het beest is volledig bewust van zijn einde en strubbelt wild tegen, ondertussen onophoudelijk en hartverscheurend krijsend. Het geschoren varken wordt gestrekt opgehangen en van boven naar beneden opengereten. Het uit het lijf gutschende bloed, vol met een flinke dosis stresshormonen, wordt opgevangen in een grote ijzeren teil waar twee kindere non-stop in staan te roeren om het stollingsproces te vertragen. Ondertussen worden uien en specerijen toegevoegd. De vrouwen wassen de darmen om met het langzaam stollende bloedmengsel te vullen en iedere tien centimeter met koord af te binden, zo ontstaat een streng van worstjes. Het duurt dagen voor alle hammen, en stukken spek gezouten en weggehangen zijn, de karbonades ingevroren].

De stoofpot was zo vet, dat afgekoeld de lepel er vertikaal in bleef staan. Maar de familie Pastor at niet anders, want hierop konden ze nog rustig een paar uur door plukken. Juan scheurde met zijn grote groene handen een brood in zes hompen. Hij had ze buiten grondig geboent in de wastobbe, maar kreeg ze niet schoner. Een paar minuten keek het gezin, al

etend, zwijgend naar de televisie. Letizia, de vrouw van de toekomstige koning van Spanje, was in beeld. Toen zij Juan: “de prijs is goed, nog twee dagen plukken en we gaan ruimen.”

“Wat krijgen we dan, pa,” vroeg Rosa.

“Meloenen” zei Juan met zijn mond vol. “Meloenen gaan goed na paprika’s, je moet alleen de grond wat meer ontsmetten, de nieuwe plantjes zijn besteld”.

Normaliter zaaide hij z’n produkten altijd zelf, maar dit jaar waren alle meloenen kiemplantjes in één nacht verloren gegaan. Hij zei dat het te koud was geweest, maar diep in z’n hart wist hij wel beter. Aan het gietwater voegde hij altijd een dosis voedingsstoffen toe, zoals spore-elementen en mineralen. Soms deed hij dit wat ruimer in de hoop dat de plantjes harder zouden groeien. Maar hij wist dat dit voor de tweeduizend meloenen plantjes fataal was geweest. Hij durfde zijn fout niet aan Ana te bekennen en nu moesten ze dus duur inkopen wat weer in de winst scheelde. Toch mochten ze niet klagen. Vergeleken met anderen had hij maar een kleine kas en nog ouderwets gebouwd ook met houten palen die op schuin naar buiten gerichte blokken beton stonden. Net de baleinen van een walvis als je er met fantasie naar keek, dacht hij wel eens. Over de bovenkant van de palen was stevig ijzerdraad gespannen waarover het plastik was getrokken. Het leek wel wat op een platte tent, maar het dak was zo sterk dat je er overheen kon lopen. Dat was een keer per jaar nodig om te witkalken en gaten te repareren. De zon brandde meedogenloos, wat het plastik hard maakte zodat het makkelijk scheurde met een beetje wind. Dan moest het vervangen worden, iedere twee jaar op zijn minst. Dat was duur. De chemikaliën, ontsmettingsmiddelen en voedingssupplementen waren ook duur. Maar arbeid was met hulp van zijn vrouw en kinderen weer goedkoop.

Al met al konden ze er aardig van leven; tv, computer, iedereen een mobiele telefoon, ze kochten wat ze wilden. Maar hij moest nu gaan denken over een nieuwe bestelauto, Ana wilde nieuwe tanden, een seatje voor de meisjes, als Maria 18 was kon ze gaan leren rijden. Daar was ze nu al voor aan het sparen, want op vrijdag en zaterdag werkte ze in een modezaak in het grote winkelcentrum aan de rand van de stad, samen met haar vriendin Carmen. De rest van de

week hielp ze in de kas en als er bij hen niet genoeg om handen was werkte ze voor 20 euro per dag in andere kassen. Als de meloenen genoeg opbrachten ging hij weer praten met de bank, over een lening voor een busje. Hij droomde van een Mercedes Vito of een Peugeot Boxer, maar een Nissan was goedkoper. Met een Vito maakte hij meer indruk op de markt, dan kreeg hij misschien een betere prijs voor z'n produkten, omdat ze denken dat hij bij de grote jongens hoorde. Hij wist dat het zo werkte, hoe armoediger de auto des te meer schoven ze je aan de kant. Toch was hij blij eigen baas te zijn, alleen werkte hij nog veel harder dan vroeger. Wel kon hij nu houden wat hij verdiende, na aftrek van die verdomde belasting natuurlijk.

De ziektekostenverzekering was ook veel geld, maar dat haalden ze er dik uit, want ze waren vaak ziek. 's Nachts lag hij veel te hoesten en soms gaf hij bloed op. Als hij eindelijk wegzonk in de vleesplooien van Ana dacht hij nooit meer aan sex. Sinds ze in de kas woonden had hij geen erectie meer gehad. Daarom sliep Juanito ook nog altijd in hun slaapkamertje achter het linker gordijn. Voor hemzelf ging hij niet naar de dokter. Overdag, eenmaal aan het werk vergat hij zijn nachtelijk lijden. Maar Ana liep met de kinderen de deur plat bij het gezondheidscentrum. Ze had hartklachten, was kortademig en had veel last van haar gewrichten, bovendien klaagde ze de laatste tijd over haaruitval.

Juanito had suikerziekte en moest ernstig afvallen van de dokter, Ana zelf trouwens ook. De exceem van Rosa werd steeds erger en de peperdure hormoonzalf hielp maar kort, het kwam altijd ergens anders weer terug. Emilia kreeg de laatste tijd ook last van haaruitval en miste net als haar moeder al een voortand. Maria leek aardig in orde, maar die rookte zo veel, dat ze de hele dag liep te hoesten.

Nee, als familie waren ze maar een ongezond stelletje, soms vroeg hij zich af of het leven in zo'n kas wel zo gezond was, te weinig frisse lucht, misschien. Maar ze waren toch met het produceren van voedsel bezig, dus dat kon niet slecht zijn. Hij was een keer gekeurd, alweer twee jaar geleden nu. Toen hadden ze hem gezegd dat het lood en zink gehalte iets te hoog was in de tomaten, en teveel nitraten. Maar hij was weggekomen met een waarschuwing, even

was hij bang geweest z'n hele oogst te moeten vernietigen. Later hoorde hij van een collega-tuinder dat ze eigenlijk nooit een oogst vernietigden. Er was teveel geld meegemoeid, alles ging gewoon de markt op, met het idee dat de consument van die ene foute tomaat of komkommer niet dood zou gaan.

Aan het eind van de dag zag hij dat Maria zich naast het douchegordijn uitkleedde. Juist voor hij de kas weer in wilde gaan ving hij een glimp van haar blote rug op. Puisten zag hij, grote rode bobbel met geelachtige puntjes, hij schrok erg maar zei er niks van. Toen ze later binnenkwam om te zeggen dat ze nog even naar Carmen ging was er niks aan haar te merken.

Die avond keken ze, zoals elke avond naar de tv, het nieuws en daarna vaak nog een show. Het nieuws ging in op de kwaliteit van eten, maar voor het onderwerp afgelopen was had Rosa doorgeschakeld, want hun favoriete soap begon. Juan was er niet bij met zijn hoofd, hij zag steeds de rug van Maria voor zich met de rode bobbel. Als hij z'n ogen dicht deed zag hij ze opzwellen en als gehoornde duiveltjes op hem af komen. Hij probeerde ze te ontwijken met zijn handen weg te duwen, maar als hij ze aanraakte explodeerden ze. Gele pus spatte in zijn gezicht, als eigeel droop de bittere troep in zijn mond, het leek of er gaten in zijn wangen werden uitgevreten. Tussen zijn lippen verschenen ballonnen die naar buiten wilden, maar klem bleven zitten. Groter en groter werden ze, hij kreeg het gevoel te worden opgepompt en uit elkaar te klappen. Dat moment wilde hij kostte wat het kost voorkomen om de familie niet te verontrusten. Maar het oppompen ging door, hij steeg op van de bank en zweefde door de kamer. Het zou niet lang meer duren of de anderen hadden geen ruimte meer, bijna was hij net zo volgeblazen als de inhoud van de kamer, z'n lichaam werd tegen de kast gedrukt, een been lag tegen de ijskast aan, zijn hand greep in het haar van Ana en trok er zo'n pluk uit dat ze in een keer kaal was, ze gilte niet eens. Maar hij wel, hij slaakte een lange kreet: 'aaaaaargh' en klapte uit elkaar, viel neer op de bank, alles deed pijn alsof hij ontwaakte in een ziekenhuisbed na een ernstig ongeluk.

Z'n vrouw, zoon en twee dochters keken hem verbaasd aan, 'wat is er met jou?' vroeg Ana. Maar hij zag niets anders dan hun gezichten als in een lachspiegel, het varkenshoofd van Juanito leek twee maal zo groot. Emila's grijns stond op de kop, de schurft plekken van Rosa leken kraters na een bombardement en Ana was helemaal kaal.

'Niks, niks, ik viel even weg', mompelde hij en probeerde overeind te komen.